

e t e l a   f a r k a š o v á

---

prstoklady

vystúpená z príbehu

len matná spomienka:
útulné lono orecha,
na ktorom sa
(celkom nečakane)
rozďavila škrupina
a jadro sa strmo
skotúlalo
na dlažbu chodníka,
ktorá sa mu stala
(viac-menej) náhodným
domovom

vystúpená z príbehu,
z akéhokolvek kontextu,
z každej konkrétnej predstavy,
ktorou by si ho mohla
aspoň sčasti priblížiť,
dalo by sa dokonca povedať:
mimo rovnobežiek,
mimo poludníkov,
nemožnosť navrátiť sa
do vyprázdneného lona
a sceliť rozbitú škrupinu...

(... beznádejná?) túžba
po ešte jednom
seba/počatí

cesta, možno chodník

zmysel je cesta,
povedal raz známy filozof
(po ňom to potom zopakovali
ešte mnohí ďalší)

a možno je ním tento chodník,
myslievam si občas –
zaprášeny, hrboľatý,
s otlčeným, krivolakým obrubníkom,
s nespočetnými výtlkami...
... chodníček, po ktorom kráčam
z obchodu k nášmu paneláku
každé ráno s taškami
plnými najrôznejších potravín

(zdá sa, že aj v jeho ryhách
hľadám neurčité stopy
po zmysle
vlastnej každodennosti)

farebnosť

niekedy pred spaním
pokúša sa predstaviť si farby,
ktoré by najviac ladili
s jej časom
(budúcich týždňov, mesiacov,
možno celých desaťročí),
ešte vždy ju zaskakuje
(zasnívanú do širého spektra)
prísna sivočierna čiara
uprostred pokrčeného papiera:
farebnosť
takmer bezfarebná

(... iba pár stôp dávneho spektra
v pamäti,
ktorá zlyháva)

v ý š i v k á r k a

červené, žlté, bordové
dokorán roztvorené lupene,
až takmer cítiš vôňu ruže
vyšívanej podľa dávnych,
osvedčených vzorov
po starej matke
(a ešte po niekoľkých ďalších
z rodu pramatiek),
sklonená pod lampou,
cez drobné, prísne stehy
načúvaš hlasom žien:

v ozvenách praslice
hľadáš si
svoj vlastný

ozajstnosť

... že práve táto záhrada
a práve tento priestor,
kde sa mi obrazy vecí,
pocitov a dejov
tak nástoľčivo opakujú
(v spomienkach,
možno len v predstavách),
hoci naozajstne
sa ešte nikdy neudiali
presne v takejto podobe
(a v takomto chronologickom rade),
pijeme kávu na terase,
ako (takmer) vždy
v tomto pozdnerannom čase,
chvíľu si len tak listujem
v dávno prečítanej knihe,
napokon sa však
medzi dvoma glgmi kávy
predsa obrátim na muža
so zadrživanou otázkou:
čo je to vlastne
ozajstnosť?